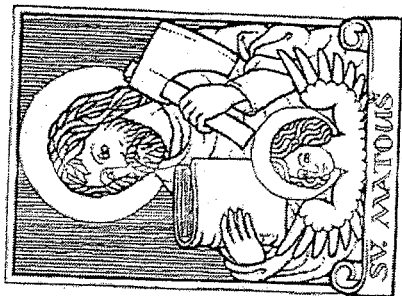

MATOUŠ

ČÍSLO 60

Velikonoční doba 2009

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

CO JE TO VYKOUPENÍ

Vstupujeme do nového ročního období, do jara. Neznamená to, že budeme kvůli astronomii chodit oblečení jarně, raději počkáme, až se jaro dostaví skutečně.

Je to něco podobného, jako když používáme slovo vykoupení. Často se o něm teď ve velikonoční době bude mluvit. *Hospodin vykoupí Israele ze všech jeho nepravostí (Ž 130,8). Ježíš dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mt 20,28)*, z prázdnoty života jste nebyli vykoupeni zlatem a stříbrem, ale krví Kristovou (srov. 1 Petr 1,18).

Dá se tomuhle složitému Božímu jednání porozumět srovnáním s jarem? V detektivkách obvykle zločinec zakrývá stopy svého činu dalšími zločiny. Odstraňuje svědky i doličné předměty. Tím se stále více zaplétá, má neustálé obavy, stává se nervózním a nesvobodným. Jeho vina ho svazuje a izoluje od ostatních. A přitom není jiné cesty z toho zakletí než přiznání a přijetí trestu. Něco podobného je s vykoupením.

Člověk se také může zaplétat do svých hříchů zakrýváním, schováváním, vymlouváním, sváděním viny na jiné. Nemusíme myslet hned na vraždu, i vaše svědomí rozeznává více chyb než jen zabítí. Zjednodušeně se dá říci, že Ježíš zařídil, aby člověk nemusel

trpět obavami a izolací po svém hříchu. Může ho přiznat, aniž by ztratil Boží přízeň. Ježíš nás vykoupil z viny a dokonce víme, že Bůh ani nemá zájem na našem potrestání. Člověk se obvykle svým činem potrestá sám.

Z vykoupení budeme mít užitek, když se sami nedáme svazovat hříchem, když vystoupíme z té svázanosti. Když uznáme svou nedostatečnost a přijmeme své sousedy jako sobě rovné, Pánem Bohem stejně milované.
Už aby to bylo.

Pavel Kuneš

Takové vykoupení k velikonočním svátkům ze srdce přejí vaši duchovní otcové

P.Pavel a Ladislav

KRÁL NADĚJE

Mnozí ho spatří, mnozí tuší
a mnoho vyvolených duší
až hmatá světlo jeho stop.
A přátelé i nepřátelé
šeptají kradmo, rozechvěle:
On vstal! On vstal! Je prázdný hrob!

... a tento Chudý z Nazareta,
až zetlí všechny trůny světa,
na trůně svém se zaskvěje;
Král panující v hloubi duší,
skryt jako zpěv tům, kdo jsou hluší,
Král svrchované naděje!

Václav Renč

Tomáš Halík

VELIKONOČNÍ ZRCADLO.

Trpělivost s druhými je láska, trpělivost se sebou samým je naděje, trpělivost s Bohem je víra.

Když na Velký pátek čtu pašije podle Jana, jež končí zapečetěním hrobu, nebo když procházím křížovou cestou, která vrholí uložení do hrobu, vždy si uvědomuji: ten hrob jsme my.
V nás se má stát Vzkříšení.

I kříže na stěně chrámů a na stěnách našich domácností nás vybízejí: teď *svým životem* dopověz ten příběh! Posledním zastavením křížové cesty je obraz uložení do hrobu, avšak ta rozjímavá cesta má pokračovat naší další životní cestou. Je nám řečeno: Teď ty jsi byl vybrán za „svědka Vzkříšení“ – ty máš dosvědčit, jakým způsobem je Ježíš v tomto světě a v této době živý!

Věř s Pavlem, že nevstal-li Kristus z mrtvých, naše víra je zbytečná (1 Kor 15,16) – ano zbytečná, marná a prázdná by byla naše víra ve zmrtvýchvstání, kdyby neovlivnila náš život, kdybychom i my nepovstali k novému životu. Tato víra musí být zřejmě něčím *mnohem víc* než naším přesvědčením, „že se to kdysi stalo“.

Víra ve vzkříšení znamená přijmout tu sílu Kristovy oběti – jeho obětavou *lásku* jako živou skutečnost. Neuvěřit v Kristovo zmrtvýchvstání – by znamenalo nepřijmout nabízenou milost, uzavřít se spáse. To by znamenalo „zůstat ležet v hrobě“ – nyní, už v tomto životě nevstoupit do novosti a plnosti života, který otevřel Kristus svým vítězstvím nad smrtí – a tím i ztratit naději na to, že z tohoto nového („věčného“) života mne nemůže vyloučit nic kromě mého „ne“.

I ti, kteří „bez své viny nepřijali Krista“ – protože žili před ním, nebo protože k nim vůbec nedolehla zvěst evangelia, případně k nim přišla v podobě, v níž ji podle svého svědomí a poznání nemohli upřímně přijmout – , mohou být přesto, jak učí katolická církev, spaseni, žijí-li podle svého svědomí a poznání. Na události Vtělení, na tajemství Vánoc, mají tyto lidé jistou účast už svým samostatným lidstvím, přijímají-li je jako „dar a úkol“ a snaží-li se tento úkol poctivě a věrně naplnit. Na tajemství Velikonoc mají zřejmě účast natolik, nakolik nechávají ve svých životech tutéž obětavou lásku, přemáhá své vlastní sobectví. Kristovo vítězství nad smrtí je událost opravdu zvláštního druhu. Od ostatních faktů našich dějin se liší zejména tím, že je „viditelná“ jen *očíma víry* – a víra všechny věci Boží nyní vidí jen částečně a jako v zrcadle.

námi – ze strany Boží se tato jiskra jmenuje milost a z naší strany víra.

Augustin kdysi napsal, že modlit se znamená zavřít oči a uvědomit si, že Bůh *ted'* tvoří svět.

Dodějme: Věřit znamená otevřít srdce a uvědomit si, že právě *ted'* je odvalen ten zapečetěný kámen, že *právě ted'* nad studenou hmotou zvitězily paprsky velikonočního rána.

Tomáš Halík: „Vzdáleným nablízku.“

Vyd. Lidové noviny 2007.

SYMBOLY VELIKONOC

Vajíčko

je symbolem plodnosti, úrody, života, narození, návratu jara, slunce a díky skořápce i symbolem bezpečí. Mohlo být přirovnáno k hrobu, který skrývá život, a být tak symbolicky spojeno se zmrtnýchvstáním Ježíše.

Ve spojitosti s lidovou tradicí vznikl zvyk zdobení vajíček a jejich darování, doprovázený množstvím pověr. Jednou z nich je i tato legenda: „Bylo to toho dne, kdy Ježíš spolu se svatým Petrem chodili po světě. Navečer došli ke statku, kde požádali hospodyně o nocleh. Ráno nevěděla hospodyně, čím by pocestné pohostila, když vtom zakdákala slepice. Seběhla do kurníku a našla vejce. To pak upekla v popelu a nabídla je pocestným. Když Ježíš se svatým Petrem pojedli, poděkovali a odešli. Žena chtěla smést ze stolu skořápky, ale místo nich tam ležely kousky zlata. Od té doby, v tento den, na památku návštěvy oněch pocestných, hostila každého vajíčky.“

Kříž

V křesťanství patří kříž k nejdůležitějším symbolům, protože na kříži zemřel Boží Syn, Ježíš Kristus. Znamením kříže zdůrazňujeme spásanosný rozměr Ježíšovy smrti. U prvních křesťanů byl kříž předmětem uctívání a stal se znakem vítězství. Od dob Konstantinových byl zdoben drahými kameny. První obrazy

Veškerá lidská zkušenost, rozum a smysly, nemohou odvalit hrobový kámen, zakrývající toto tajemství; jen víra, podepřená nadějí a láskou, slyší zvěst o Vzkříšení.

Mluví se tolik o Boží skrytosti, mlčení, vzdálenosti – dodějme, že Bůh se ovšem zjevuje a že srdcem naší víry je poznání, že jeho nejnepřístupnějším sebe-vyjádřením, jeho Slovem, jímž se nám sděluje, je lidství Ježíšovo. On je „okem, jímž vidíme Boha při díle“. On je tváří Neviditelného a jménem Nepojmenovatelného.

Ovšem Bůh ani v něm neodložil své inkognito. A sotva alespoň jeho nejjodanější, jeho Dvanácti, začalo být o něm trochu jasno, Bůh svou tvář znovu zakrývá „tmou o polednách“, temným stínem Velkého pátku.

A co přišlo pak? To, co apoštolům zbylo v rovině hmatatelných věcí, byl *prázdný hrob*. A pak se do jejich životů začínají prolamovat věci, jichž se mohou i „dotknout“, - znamení, stopy Vzkříšeného, avšak ten uzdravující způsob, jak se těchto „věcí“ (jako je chléb večere v Emauzích a Kristovy rány, obnažené pro Tomáše) mohou dotknout, je víra.

I my máme „k dispozici“ Kristův chléb a víno jeho krve na našich oltářích, i my máme k dotyku jeho rány v nezhojených jizvách našich trpících bližních. Velké dary Velikonoc, stopy Vzkříšeného, trvají mezi námi na zemi. Copak andělé při Nanebevstoupení neobrátili zrak Kristových učeníků (tedy i náš) z přílišného zahledění „do nebe“ zpátky na zem? „Muži Galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe?“ – tato andělská výuka platí i nám, pokud přehlízíme Kristovu všední – a do všednosti skrytou – přítomnost v našem světě. Z hory Nanebevstoupení, podobně jako z jasného světla hory Tábor je vždycky třeba sejít dolů do údolí, někdy i do „údolí stínů“. Jas a stíny se střídají v životě každého učedníka Kristova, jako se střídají v dějinách církve – jako se střídaly v Ježíšově životě na zemi. Ale jak se máme z toho šerosvitu dívat na událost Vzkříšení, o níž slyšíme, že je úhelným kamenem křesťanské víry?

Tajemství Kristova vzkříšení nestojí před námi jako detektivní problém, který bychom mohli vyřešit důkazem, ani jako fakt dějin, který bychom mohli objevit, popsat a vysvětlit metodami vědy. Stojí před námi spíš jako hádanka spoutávající síly rozumu a vydávající svůj smysl jen při záblesku jiskry, která přeskočí mezi Bohem a

ukřížovaného Ježíše se objevují v 5. století. Na Velký pátek bývá slavnostní uctívání kříže.

Kříž má dodnes řadu podob. K nejznámějším patří kříž ve tvaru písmena T, kříž sv. Ondřeje ve tvaru písmene X, rovnoramenný řecký kříž a samozřejmě klasický křesťanský kříž s delším svislým ramenem, označovaný jako latinský (na něm byl ukřížován Ježíš).

IN

Zázračný chléb

Ke knězi přišel člověk, který se nemohl smířit s katolickou naukou o přítomnosti Kristově v Eucharistii. „Jak je možné,“ ptal se, „aby se chléb proměnil v Kristovo tělo a víno v jeho krev?“ Kněz odpověděl: „Když tvé tělo dokáže potravu, kterou přijímáš, přeměnit ve svalovinu, tkáň a krev, proč by to nemohl dokázat Bůh?“

A muž pokračoval: „Jak může v takovém kousku oplatku být celý nekonečně velký Bůh?“ „Podívej se,“ řekl kněz, „celá tato velká krajina, na kterou se díváš, se vešla do tvého oka, na tvou sítnici, proč by se nemohl Kristu vejít do malé hostie?“

Ale pochybovač dále namítal: „Jak může být týž Kristus současně přítomen ve Svátosti oltární po všech kostelech, co máte na světě?“ Kněz vzal zrcátko a nechal muže, aby se do něho podíval. Pak je hodil na zem, rozbilo se na sto kousků a kněz řekl: „Také v každém kousku je současně tvůj obraz a nic se nedivíš. Nediv se proto, že je Kristus celý a současně přítomný, kdekoliv se uchovává Eucharistie.“

Fermentum

Pro děti

Při každé mši svaté slyšíme slova: „Pokoř vám!“ Jaká to byla radost, když Pána Ježíše viděli a slyšeli! Tenkrát Tomáš chyběl. Kde asi byl? Konečně se za týden i Tomáš připojil k apoštolům. Ježíš věděl o jeho nevěře: „Dokud nevidím a nevložím své ruce do jeho ran, neuvěřím...“ Zde si Tomáš klade k víře i podmětky! Nyní se Ježíš ukázal i Tomášovi: „Nebud' nevěřící, ale věřící! Vlož ruku do mých ran.“ Z plna srdce a z plna hrdla Tomáš vykřikl: „Pán můj a Bůh můj!“ Tomáš poznal, jak je Pán dobrý.

A my, děti, křičet nemusíme. My se Pánu Ježíši pokloníme. Vždyť je náš Pán a Bůh!

S. Loreta

PROČ JE ČTVRTEK ZELENÝ, PÁTEK VELKÝ, A SOBOTA BÍLÁ ?

Barva Zeleného čtvrtku

Barvený název Zeleného čtvrtku je převzat nejspíše ze středověké němčiny, kde grienen, greinen znamená plakat. Přesmyčkou původního německého názvu Gründonnerstag (Lkavý čtvrtek) tak vznikl „Gründonnerstag“ (Zelený čtvrtek). Ale zelená barva má i jiné opodstatnění. V tento den totiž byli veřejní kajcníci – „plačící“ znovu přijati do společenství, a tak se jako suché větve „zazelenali“ na stroju církve. Krom toho jedli křesťané v tento den hořké byliny, které měly Božimu lidu Izraele při slavení Velké noci připomenout trpkou porobu v Egyptě. V liturgii se užívalo i zelených mešních rouch na znamení radosti.

Velebně se tento den nazýval také „Natalis calicis“ (Narozeniny kalicha), protože právě čtvrtek je dnem ustanovení Večeře Pána.

Umilknou zvony

Na Zelený čtvrtek se radost střídá se smutkem, láska s nevěděkem a život se smrtí. Dvojitý pocit se promítá i do liturgie. Zvony i varhany na znamení pokory a „půstu uší“ při Gloria umilknou, („odletí do Říma“), aby se radostně rozezněly o Veliké noci.

Kříž nebo stěžen

Působivá liturgie Velkého pátku rozjímá o Božím slově a Kristově kříži, znamení Boží lásky a naděje člověka. Kříž nechce utlačit, ale narovnat, je to znaménko plus v našem životě – stěžen, na který může loď církve napnout plachty, aby se mohla pohnout z místa.

Velký pátek obdržel svůj vznešený název pro velká tajemství vykoupení, která chce zpřítomnit.

Pro křesťany je ten den časem smutku a soucítěného postu, neboť jim byl vzat ženich (Mt 9,15). Přísný půst trval 40 hodin, tedy po dobu, kdy Ježíš ležel v hrobě. Nikde světlo, všude ticho. To je chudoba Velkého pátku. Neslaví se po tu dobu Eucharistie, znamení

Ježíšovy přítomnosti. Kostel je bez květin, bez svící, bez vody v kropenkách, svatostánek je prázdný.

Ticho Bílé soboty

Bílá sobota vděčí za svůj přívlastek zřejmě katechumenům, kteří se po křtu oblékají do bílých rouch. Ten den je pokračováním ticha a smutku Velkého pátku.

Boží lid proto o „Veliké noci“ kráčí za velikonoční svíci – paškálem, symbolizujícím Krista, který řekl: „Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Exultet a aleluja

Exultet – Zajísejte - je první slovo velikonočního chvalo zpěvu, který vyzývá, abychom oslavovali Boha radostným zpěvem a celou vroucností srdce i ducha. Radostné aleluja, pocházející z hebrejského Hallelujah čili Chvalte Hospodina, je jásavý výkřik nebeského Jeruzaléma, kterým je pozdravován Beránek, vítěz nad Babylonem.

P. Daniel Janíček

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

„Pořád v kostele slyším, abychom četli z bible, ale když já tomu nerozumím. Otevřela jsem ji na začátku a chvíli to šlo, ale pak přišly takové divné příběhy, a tak jsem to zase odložila. Prý je bible pro každého, asi kromě mne...“

BIBLE JE PRO MĚ MOC SLOŽITÁ

Takový pocit prožije mnoho lidí. Mohl bych ho přirovnat k situaci, kdy přijedu do cizí země mezi lidi, jejichž řeči nerozumím. I bible je krásná, kterou nově poznávám, a slovům – i když jsou přeložená do češtiny – se musím naučit rozumět.

Je bible nemoderní a zastaralá?

Rozhodně nezačíněj číst bibli od začátku do konce jako jiné knihy. A už vůbec nečekej, že hned všechno pochopíš a všemu

porozumíš. Bible vznikla v jiné kultuře a její první knihy byly napsány před více jak třemi tisíci lety. Mnoho z toho, čím dnes lidé žijí (mobily, počítače, auta), v bibli nenajdeme. Naopak tam najdeme mnoho předvědeckých názorů, které dnes jsou překonány. Dnes toho hodně víme, z mnoha moderních věcí můžeme mít radost. Znamená to snad, že bible je kniha nemoderní, zastaralá? Určitě ne. Kdybys chtěla číst Bibli jako encyklopedii, přírodovědeckou příručku nebo knihu dějepisu, budeš zklamaná. Bible není ani psychologickou příručkou, jak dosáhnout úspěchu a štěstí.

V bibli je vyjádřena láska Boha ke člověku...

Bible je totiž svědectví o tom, že člověk je Božím stvořením a že Bůh člověka miluje. Když k ní přistoupíš takto, objevíš, že přes všechny vnější změny zůstává něco stále stejného: naše srdce, naše duše. Uvnitř jsme stále lidmi, kteří touží po radosti a štěstí, po lásce.

A Bůh, který zná srdce člověka, na tuto touhu odpovídá svým slovem. V bibli najdeš mnoho svědectví o tom, že Bůh byl, je a bude člověku nablízko, že nás nepřestane mít rád. Teprve když při čtení Bible pochopíš tuto podstatu, přijde chvíle, kdy se budeš moci věnovat i částem, které jsou těžší, méně srozumitelné, nebo které si dokonce na první pohled odporují. A také pochopíš, že když Boží slovo od tebe něco žádá, když chce něco změnit v tvém životě, je to opravdu pro tvé dobro.

Dobré je číst bibli ve společenství.

Prakticky bych doporučil začít od jednoduchých příběhů ze života Ježíše. Postupně do nich pronikat a uvidíš, že Ježíš se dívá na tebe, že se tebe osobně dotýká, že promlouváš s dalšími přáteli ve společenství. A když si přesto nevíš rady, neboj se zeptat kněze ve své farnosti. Tvůj upřímný zájem o Boží slovo ho určitě potěší. Když není nikdo v tvé blízkosti, kdo by ti poradil, můžeš si pomoci různými vysvětlivkami, které najdeš v některých vydáních bible nebo v jiných knihách.

Vít Zatloukal

ZKUŠENOSTI P. PETRA VRBACKÉHO

To, co nás brzdí na cestě vpřed, není nedostatek vhodných příležitostí či absence upřímných předsevzetí. Možnost začít s něčím dobrým je totiž často zablokována neochotou nejdřív přestat s tím špatným.

Jak je to osvobozující, po řadě těch, kdo jsou „in“, „cool“, případně „happy“, potkat konečně někoho, kdo je normální.

Nejvíce dokáže ten, jehož čas je omezený. Naopak ti, kteří se domnívají, že mají času dost, většinou nestihnou nic.

Ani z té ,nejplnější studny se nenačerpá víc, než umožňuje velikost nádoby. Bůh je taková studna. Lidé však bohužel na nádobách šetří.

Existenci duše popírají. Přitom však sami sebe považují za oduševnělé.

Volání po spravedlnosti je často jen „ušlechtilé“ maskovaným prahunutím po pomstě. Opuštěním se křesťan spravedlnosti nevzdává. Jen ji přenechává povoláním rukám.

Jedni chtějí přesvědčit silou hlasu. Jiní přesvědčují silou argumentů. Jen málokterí jsou přesvědčiví silou příkladu.

Jedni volají po slunci, druzí se modlí za déšť. Obojí se však snadno shodnou na tom, kdo je vinen, když není po jejich.

Když Kristus těší své učedníky, že mají větší cenu než všichni vrabci, má to dvojí užitek: Kromě povzbuzení apoštolů to připomene i hodnotu vrabců.

Nechá-li Ježíš občas místo sebe konat své učedníky, ti lidem většinou rozumně vysvětlí, proč se s jejich hladem nedá nic dělat. Koná-li Ježíš, lidi nasytí.

Anděl zvěstování vyslovil před Marií první a základní poučku celé budoucí teologie: Vždyť u Boha není nic nemožného!

Na zdůvodnění vlastní lenosti člověk nelituje vynaložit pořádnou námahu.

Bůh má rozhodně smysl pro humor. Často jej projevuje tím, že splní naše prosby.

Pro profesionální uživatele slov, jako jsou politici, kněží či psychologové, není uměním mnoho mluvit, ale něco říct.

Jestli chcete jít do sebe, nezapomeňte si pořádně očistit boty, abyste si do sebe nenanesli nějakou špínu.

Máme být světlem světa. Není třeba být oslnivým reflektorem, stačí být světlem svíčky. I ona dokáže ve velkém prostoru dát věcem správné obrysy, pomáhat k orientaci na cestě.

Když slyším některé kazatele, říkám si, co asi napadne náhodného návštěvníka kostela: možná si řekne, že nevěděl, že katolíci u nás mluví maďarsky.

Bůh dal lidem po stvoření člověka leták s návodem k použití. Říká se tomu Desatero přikázání. Když se podle něj budeme řídit, musí to fungovat.

Někdy se lidé pohoršují, když mají dojem, že si člověk dělá legraci z Boha. Jenže ono je to jinak: neděláme si legraci z Boha, ale spíš z našich pošetilých představ o něm. Možná se i on směje, když vidí, jak si jej lidé představují.

Občas mám dojem, že my, kněží, snad ani nepůsobíme mezi křesťany, ale mezi stoupenci hinduismu. Někteří lidé se k nám totiž chovají, jako bychom byli nedotknutelně posvátné krávy.

Evangelium je přece radostná zvěst! A my je hlásáme pochmurně, jako by setkání v kostele bylo shromážděním v rodinné hrobce.

Milovaní! Kostel není supermarket, do kterého chodíte za dvacet korun ve sbírce kupovat trochu toho posvátna. Kostel je Boží domácnost, kde vás hostí Pán a já mu tady dělám číšníka a správce, abyste se tu cítili jako doma, tedy pěkně a pohodově.

Rodičům radívám, aby při výchově byli pevní, ale ne tvrdí. Hlavní však je, aby ty děti nebyly něco mezi tím – totiž natvrdlé.

Úkolem kněze je kázat, úkolem farníků je naslouchat. Kdyby s tím farníci skončili dřív, měli by to dát panu faráři najevo.

Z Tomáška

TROŠKA HUMORU

Táže se kníže Hohenlohe svého hajného: „Trefil jsem toho jelena nebo ne?“ „Ne. Vaše jasnost mu dala milost!“

„Prosím vás, to je lovecký pes?“ „Ne, proč myslíte?“ „Že si celou dobu loví blechy!“

„Letos jsem celé Velikonoce prožil v bílém“ chlubí se kamarád druhému. „To jsi byl na horách?“ „Ne, ale v sádře!“

Turista v africké džungli spatří na jedné louce domorodce, který divoce bije do bubnu. „Proč to děláte?“ zeptal se turista, „aha, chápu, prosíte nebesa o déšť!“ „Houby, volám instalatéra!“

Nejhorší je, že v našem bytě jsou tak slabé zdi, že je všechno slyšet! stěžuje si jedna přítelkyně druhé. „To můžeš lehce odstranit, stačí, když dáš na zeď silné závěsy.“ „No jo, ale pak neuslyším, co se děje u sousedů!“

Přijíždí do hor lyžař a zamíří do hotelu, kde vždycky pravidelně bydlí. Recepční se ptá: „Ráčíte si přát pokoj 26 tak jako poslední?“ „Samozřejmě.“ „Snídaně a večere jako poslední?“ „Samozřejmě.“ „A budete si přát, aby vás odvezli do stejné nemocnice jako poslední?“

Po noci málem silvestrovské si pan Novák opírá hlavu a kvílí. Kolega od sousedního stolu ho soucitně pozoruje. „Poslyšte, co kdybych vám nalil trochu sodovky..?“ „Ne.“ špitá pan Novák, „nesnesl bych ten rámus, co dělají bublínky.“

Tak jak jste se měli na výletě?“ „Jako obvykle. Když jsme vylezli z autobusu, tak jsme nemohli najít hospodu. A když jsme potom vylezli z hospody, tak jsme zase nemohli najít autobus!“

Ríká policajt opilci: „Co to tady vyvádíte, člověče, váháte se uprostřed silnice!“ „Protože jsem něco ztratil!“ „A co to bylo?“ „Rovnováha!“

z farnosti Jedovnice

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY V NAŠICH FARNOSTECH.

Ve Fryšavě	8,45 hod
Ve Sněžném	10,30 hod
V Krásném v sobotu	17,00 hod

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava

KRISTUS VSTAL

Pravoslavní křesťané, používající v liturgii řecký jazyk, se o velikonocích zdraví radostným zvoláním „Christos voskres!“ – „Kristus vstal!“ – A odpověď je „Vo istinu voskres!“ – Opravdu – Kristus vstal. Na setkání se vzájemně ujišťují, že náš Pán, Ježíš, zvítězil nad lidskou smrtí, přemohl smrt. Že náš Pán Ježíš je živý. Že první přemohl smrt, že ta není konec všeho lidského snažení, protože Pán Ježíš přemohl nejen smrt svou osobní, ale i mou, tvou, lidskou smrt jako takovou. Že člověk se za koncem života setkává s ovocem své životní cesty, že se setkává s tím, který si nás koupil, který nás vykoupil z naší bídy. A že ten nás zve do svého společenství.

Umřeme, abychom žili! Abychom žili s tím Kristem, kterého jsme za života poznali a kterého jsme si zamilovali.

A i my máme právo na velikonoční pozdrav – Christos voskres, - Christus resurexit pozdrav plný radosti ze života.

Tuhle velikonoční radost z vítězství nad smrtí

vám

ze srdce přeje

váš

P.Ladislav Simajchl